

O BOTIČI

Vodácká obtížnost: WW I (vhodné pro zkušenější posádky)

Vhodné lodě: Nejvhodnější jsou jednomístné i dvoumístné zavěšené kajaky a kanoe nebo nafukovací kanoe. S rafty se na úzkém toku obtížně manévruje a navíc se jejich posádky pletou svižnějšími lodmi. Otevřené kanoe by měly vynechat jez Marcela a vysoké stupně ve Vršovicích a v Gröbovce.

Vybavení: Naprosto nezbytné jsou kvalitní čelové lampy, přilby a plovací vesty. Příjemné jsou neoprénové obleky proti chladu, horký čaj v termosce a nějaké peníze na teplé jídlo v hospodě. Hodí se i tak zvaná házečka (plovoucí lano na záchranu zpod jezů).

Splutí: 3 hodiny, 4 tunely, 9 jezů, 13 kilometrů. Dost vody je vždy v říjnu při vypouštění přehrad, ale dá se jet i několikrát za rok při velké vodě.

Průvodce: V tištěné podobě vyšla Kilometrůž českých a moravských řek v nakladatelství Shocart. V internetové podobě je na serveru Raft.cz.

Půjčovny lodí v Praze: Vodák-sport, A1, Dronte, Boatpark, Viktor Míka, Honza, HG sport, Vodácký ráj, ABC-sport, Testudo

Pro cyklisty: Podél celého splouvaného úseku Botiče vede značená cyklostezka. Chcete-li se tedy na vodáky jen dívat, doporučujeme je doprovázet na horském nebo trekkingovém kole z Hostivaře pod Vyšehrad.

Podzimní Praha z Botiče

FOTO: JAKUB TUREK

Čeští vodáci mají žeň na jaře a na podzim. V létě se jezdí jen přeplněné prázdninové řeky. Na jaře totiž teče dost vody a na podzim ... se vypouštějí rybníky a přehrad.

Jedna z legendárních vodáckých akcí se už několik desetiletí odehrává na nejpoblábnějším pražském potoce Botiči. Strouhou, kterou obvykle teče nevábně vyhlížející a zapáchající potůček, se jeden den v roce valí vodní masy. Hostivařská přehrada totiž na několik hodin otevře kohouty a z výpusti se valí několik kubických metrů vody za vteřinu. Hrázný tak vyčistí koryto od přehrad k Vltavě a zároveň tím udělá velkou radost několika stovkám vodáků.

Lodě v batozích

Je chladné říjnové ráno. Ve stylově nazvané ulici K jezeru

se sjíždějí auta s kanoemi, kajaky a rafty na střechách nebo v přívěsech. Od autobusové zastávky přicházejí legrační postavičky s velkými batohy na zádech a s pádly v rukou. Zatímco jedni vodáci sundávají lodě z aut, druhí rozbalují batohy a nafukují v nich ukryté kanoe.

Všichni potom scházejí po lesní cestě se svými laminátovými, gumovými i plastovými mílálky na ramenou k výpusti pod Hostivařskou přehradou. Obsluha ji právě otevřela. Koryto se začíná plnit vodou. „Počkej nejméně hodinu,“ radí nedočkavému nováčkovi zkušený vodák. „Jinak bys vodu předjel a musel v hospodě čekat, až tě zase dohoní.“ Posléze se to stane vodníkovi na gumové kánoi, který tradičně vyjíždí na vodu první. Někde v parku u Vršovického nádraží vystupuje a čekání si krátí láhví fernetu.

První jdou na vodu sportovní jezdcí na kajacích. Jejich plavidla připomínají podivně zprohýbané plastové vaničky na miminka. Jsou tak malé, až diváci získávají dojem, že vodáci nemají nohy. Zasvěcení komentují nejnovější modely, protože překotný vývoj v lodích připomíná nedávnou carvingovou revoluci u lyžařů. U obou platí, že čím kratší a zahnutější, tím lepší.

Jízda rourou hlavou dolů

Kajakáři se rozcvičují na klidné vodě přepouštěcí nádrže, zkoušejí důležité záběry pádly a někteří i eskymácký obrat. Budou ho setsakra potřebovat. Jeden po druhém se totiž sklánějí a najíždějí do několikametrové roury plné vířících bublinek. Voda totiž tudy padá z nádrže do potoka. Jednomu z de-